Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti razširjeni senat)

z dne 23. julija 2025*

„Javni uslužbenci – Uradniki – Zaposlovanje – Obvestilo o prostem delovnem mestu – Visoki uradniki Komisije – Zavrnitev prijave – Imenovanje drugega kandidata – Nepravilnost v postopku zaposlovanja – Očitna napaka pri presoji – Ugovor nezakonitosti – Pravna varnost – Pooblastilo predsednice Komisije, dano njenemu vodji kabineta – Odgovornost“

V zadevi T-613/23,

James Flett, stanujoč v Bruslju (Belgija), ki ga zastopa L. Levi, odvetnica,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata M. Brauhoff in A. Sauka, agenta, skupaj z D. Waelbroeckom in A. Duron, odvetnikoma,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti razširjeni senat),

v sestavi R. da Silva Passos, predsednik, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (poročevalka), sodnice, in H. Cassagnabère, sodnik,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 9. januarja 2025

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 Tožeča stranka, James Flett, s tožbo na podlagi člena 270 PDEU na eni strani predlaga razglasitev ničnosti odločbe Evropske komisije z dne 25. januarja 2023, s katero je bila na delovno mesto glavnega pravnega svetovalca ekipe pravne službe Komisije za trgovinsko politiko in Svetovno trgovinsko organizacijo imenovana druga oseba (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), in na drugi strani povrnitev škode, ki naj bi jo utrpela zaradi te odločbe.

Dejansko stanje

2 Komisija je 23. maja 2022 objavila obvestilo o prostem delovnem mestu glavnega pravnega svetovalca ekipe za trgovinsko politiko in Svetovno trgovinsko organizacijo in v njem navedla merila za ocenjevanje, ki ustrezajo zahtevam za delovno mesto. V obvestilu o prostem delovnem mestu je bilo natančneje določeno, da bo izbrani kandidat zaposlen v razred AD 14 ali AD 15.

3 Po objavi tega obvestila o prostem delovnem mestu se je na to delovno mesto prijavilo osem kandidatov, vključno s tožečo stranko.

4 S temi osmimi kandidati je imela 8. septembra 2022 razgovor predizbirna komisija Komisije. Predizbirna komisija je med tem razgovorom kandidatom postavila pet vprašanj, da bi preverila izpolnjevanje merila za ocenjevanje, navedena v obvestilu o prostem delovnem mestu, in za vsakega kandidata določila oceno.

5 Posvetovalni odbor za imenovanja (v nadaljevanju: POI) je 27. oktobra 2022 na podlagi predizbirnega poročila in ustreznih ocenjevalnih preglednic v okviru prve faze izbirnega postopka (v nadaljevanju: prva faza) izbral tri kandidate, ki so dosegli najvišje ocene, med katerimi je bila tožeča stranka, ki je dosegla najvišjo oceno. Ti trije kandidati so se morali nato udeležiti testov v ocenjevalnem centru in razgovora s POI v okviru druge faze izbirnega postopka (v nadaljevanju: druga faza).

6 Tožeča stranka se je 22. novembra 2022 udeležila testov v ocenjevalnem centru, ki so vključevali individualne in kolektivne vaje ter poglobljene razgovore, osredotočene na vodstvene sposobnosti. Na tej podlagi je bilo pripravljeno poročilo za vsakega kandidata.

7 Tožeča stranka je bila 1. decembra 2022 sprejeta na razgovor s POI, prav tako pa tudi druga dva kandidata, ki sta še sodelovala. Po drugi fazi je POI menil, da tožeča stranka nima „ustrezne mere sposobnosti in izkušenj“, in je ni izbral za razgovor s predsednico Komisije (v nadaljevanju: predsednica). Za ta razgovor je bila izbrana le oseba A, to je drug kandidat.

8 Komisija je 25. januarja 2023 sprejela izpodbijano odločbo, s katero je bila oseba A (in ne tožeča stranka) imenovana na delovno mesto glavnega pravnega svetovalca ekipe za trgovinsko politiko in Svetovno trgovinsko organizacijo.

9 Tožeča stranka je 28. februarja 2023 vložila pritožbo zoper izpodbijano odločbo.

10 Komisija je 27. junija 2023 pritožbo zoper izpodbijano odločbo zavrnila (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi pritožbe).

Predlogi strank

11 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razglasi za nično;

– odločbo o zavrnitvi pritožbe razglasi za nično;

– Komisiji naloži, naj ji povrne škodo, ki ji je bila povzročena;

– Komisiji naloži, naj se uradno opraviči in umakne trditev, da za zadevno delovno mesto ni ustrezno kvalificirana;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

12 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Pristojnost Splošnega sodišča za odločanje o četrtem tožbenem predlogu

13 Tožeča stranka predlaga, naj se Komisija uradno opraviči in umakne trditev, da naj za zadevno delovno mesto ne bi bila ustrezno kvalificirana.

14 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da sodišče Evropske unije v okviru nadzora zakonitosti, ki temelji na členu 91 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije, ni pristojno za izdajo odredb upravi (sodbi z dne 9. decembra 2020, GV/Komisija, T-705/19, neobjavljena, EU:T:2020:590, točka 155, in z dne 30. aprila 2025, EL/Komisija, T-325/24, neobjavljena, EU:T:2025:424, točka 10).

15 Zato je treba predlog tožeče stranke zavreči zaradi nepristojnosti.

Predmet tožbe

16 Tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe in odločbe o zavrnitvi pritožbe. Trdi, da zadnjenavedena odločba vsebuje več kot le potrditev izpodbijane odločbe, ne da bi svojo navedbo natančno utemeljila.

17 V skladu z ustaljeno sodno prakso sta upravna pritožba, kot je določena v členu 90(2) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije, in njena zavrnitev z odločbo ali molče sestavni del večstopenjskega postopka in sta le pogoj, ki mora biti izpolnjen pred predložitvijo spora sodišču. V teh okoliščinah tožba, čeprav formalno usmerjena zoper zavrnitev pritožbe, povzroči, da sodišče odloča o aktu, ki posega v položaj in zoper katerega je bila vložena ta pritožba, razen

kadar ima zavrnitev pritožbe drugačen obseg od akta, zoper katerega je bila vložena ta pritožba (glej sodbo z dne 11. november 2020, AD/ECHA, T-25/19, neobjavljena, EU:T:2020:536, točka 32 in navedena sodna praksa).

18 Poleg tega ob upoštevanju, da se predhodni postopek razvija, izrecna odločba o zavrnitvi pritožbe, ki vsebuje le dodatna pojasnila in tako zgolj podrobno razkriva razloge za potrditev prejšnje odločbe, ni akt, ki posega v položaj. Vendar se zaradi tega razvijanja predhodnega postopka ta dodatna pojasnila upoštevajo pri presoji zakonitosti izpodbijanega akta (sodba z dne 7. septembra 2022, Migadakis/ENISA, T-507/21, neobjavljena, EU:T:2022:507, točka 13).

19 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da odločba o zavrnitvi pritožbe potrjuje izpodbijano odločbo in da so v njej navedeni razlogi v njeno utemeljitev. Z okoliščino, da je morala Komisija v odgovor na trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v pritožbi, pojasniti razloge za izpodbijano odločbo, ni mogoče upravičiti, da bi se odločba o zavrnitvi pritožbe štela za samostojni akt, ki posega v položaj tožeče stranke.

20 Posledično je treba zato, ker predlog za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi pritožbe nima samostojne vsebine, za tožbo šteti, da je formalno vložena zoper izpodbijano odločbo, katere obrazložitev je bila natančneje pojasnjena z odločbo o zavrnitvi pritožbe. Zakonitost izpodbijane odločbe je treba torej preučiti ob upoštevanju obrazložitve iz odločbe o zavrnitvi pritožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 2020, Veit/ECB, T-474/18, neobjavljena, EU:T:2020:140, točki 24 in 25).

Predlog za razglasitev ničnosti

21 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na nespoštovanje določb, ki urejajo postopek zaposlovanja, in na kršitev načela dobrega upravljanja. Drugi tožbeni razlog se nanaša na očitne napake pri presoji. Tretji tožbeni razlog se nanaša na nezakonitost sklepa Komisije o politiki enakosti spolov, ki je vsebovan v zapisniku 2351. seje Komisije, ki je potekala 30. septembra 2020 v Bruslju (Belgija) (PV(2020) 2351 final z dne 11. novembra 2020) (v nadaljevanju: sklep o politiki enakosti). Četrti tožbeni razlog se nanaša na to, da naj odločitev predsednice, da za izvedbo razgovora z osebo A pooblasti svojega vodjo kabineta, ne bi bila utemeljena z obstojem nujnih službenih razlogov in naj bi bila v nasprotju z načelom pravne varnosti.

Prvi tožbeni razlog: nespoštovanje določb, ki urejajo postopek zaposlovanja, in kršitev načela dobrega upravljanja.

22 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom trdi, da je Komisija kršila točki 5.2.6 in 5.2.7 sklepa Komisije SEC(2004) 1352/2 z dne 26. oktobra 2004 o določitvi svoje politike v zvezi z visokimi uradniki (v nadaljevanju: sklep o osebju višjega vodstva) ter člen 1(1) Poslovnika POI. Tožeča stranka vsekakor meni, da je Komisija kršila načelo dobrega upravljanja.

23 Na prvem mestu, POI naj bi moral v skladu z drugim odstavkom točke 5.2.6 sklepa o osebju višjega vodstva sestaviti ožji seznam z vsemi kandidati, ki so bili za delovno mesto ustrezno kvalificirani glede na merila, objavljena v obvestilu o prostem delovnem mestu. Tožeča stranka v zvezi s tem meni, da čeprav je POI lahko ožji seznam omejil na „skupino kandidatov“, mu to v obravnavanem primeru ni omogočalo, da na navedenem seznamu ohrani enega samega kandidata, saj bi v nasprotnem primeru ravnal nezakonito oziroma s svojo odločitvijo storil zlorabo postopka.

24 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da je POI v okviru prve faze potrdil, da je tožeča stranka ustrezno kvalificiran kandidat. V drugi fazi naj bi POI menil, da nima „ustrezne mere sposobnosti in izkušenj“, kar pa naj ne bi izražalo spremembe mnenja v primerjavi z mnenjem, podanim v prvi fazi.

25 Na drugem mestu, tožeča stranka meni, da s členom 1(1) poslovnika POI, ki zahteva, da morajo biti kandidati sposobni opravljati visoke vodstvene položaje, ni mogoče upravičiti, da se ob koncu druge faze izbere en sam kandidat, saj bi se v nasprotnem primeru POI omogočila samovoljna izločitev kandidatov po navodilih vodje kabineta predsednice.

26 Na tretjem mestu, tožeča stranka meni, da je POI opravil primerjalno oceno treh kandidatov, izbranih za drugo fazo.

27 Četrtič, tožeča stranka trdi, da ji je bil razgovor s predsednico zavrnjen v nasprotju s točko 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva, ker bi jo moral POI po koncu druge faze izbrati za razgovor.

28 Na petem mestu, tožeča stranka navaja, da je Komisija v odločbi o zavrnitvi pritožbe trdila, da je predsednica še imela možnost, da jo povabi na razgovor, čeprav je POI njeno prijavo po koncu druge faze izključil. Vendar meni, da zatrjevana postopkovna nepravilnost z obstojem take možnosti ni odpravljena.

29 Na šestem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila načelo dobrega upravljanja.

30 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

31 Tožeča stranka v bistvu trdi, da to, da ob koncu druge faze ni bila izbrana v predizboru za razgovor s predsednico, pomeni kršitev postopkovnih pravil, ki se uporabijo.

32 Na prvem mestu, v skladu s točko 5.2.6 sklepa o osebju višjega vodstva mora POI za oceno ravni kvalificiranosti kandidatov za prosto delovno mesto presoditi le „jakost dosežkov“ glede na rezultate poglobljenih razgovorov, opravljenih z njimi, in rezultate na testih v ocenjevalnem centru, ki med drugim vključujejo razgovore, „ki so osredotočeni na vodstvene sposobnosti“. POI mora nato sestaviti seznam kandidatov, ki vsebuje „vse, ki po [njegovem] mnenju ustrezajo profilu, opredeljenemu v prvotnem opisu delovnega mesta, to je ustrezno kvalificirane kandidate“. Ta seznam mora pristojnim članom Komisije ponuditi „zadovoljivo izbiro“ kandidatov, pri čemer mora ostati razumno dolg, da se jim ne naloži „težka obremenitev primerjalnega ocenjevanja velikega števila kandidatov“.

33 Poleg tega točka 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva vsebuje izrecno navedbo „kandidat(-i) izbran(-i) v predizboru“, s katerimi je opravil razgovor matični komisar. Zato glede na to, da mora POI izključiti kandidate, ki nimajo sposobnosti, zahtevanih v obvestilu o prostem delovnem mestu, zlasti zmožnosti opravljanja nalog višjega vodstva, zgoraj navedene določbe ne izključujejo, da se ob koncu druge faze izbere en sam kandidat.

34 V obravnavanem primeru je POI ob koncu druge faze navedel prednosti tožeče stranke in nekatere vidike, ki bi jih bilo treba izboljšati, nato pa je sklenil, da „ob upoštevanju vseh elementov, ocenjenih na razgovoru [z njo]“, nima „ustrezne mere sposobnosti in izkušenj za opravljanje te posebne funkcije višjega vodstva“. POI torej s tem, da je menil, da tožeča stranka nima sposobnosti, zahtevanih za zadevno delovno mesto, in da se je odločil, da je ne izbere za

razgovor s predsednico, ni kršil točke 5.2.6 sklepa o osebju višjega vodstva. Tudi dejstvo, da je POI ob koncu druge faze izbral le enega od preostalih kandidatov, ne more pomeniti kršitve te določbe.

35 Poleg tega okoliščina, da je tožečo stranko izbrala predizbirna komisija in nato POI v okviru prve faze, glede na postopnost izbirnega postopka ni v nasprotju z odločitvijo POI, da jo ob koncu druge faze izključi z ožjega seznama. Ta postopnost izhaja zlasti iz točke 5.2.6, drugi odstavek, sklepa o osebju višjega vodstva, v kateri je poudarjena potreba po tem, da se v tej fazi oceni, v kolikšni meri so kandidati kvalificirani za zadevno delovno mesto.

36 Nazadnje, kot trdi Komisija, trditev tožeče stranke, da je bil postopek zlorabljen, ni utemeljena in nikakor ne izpodbije ugotovitev iz točke 34 zgoraj. Zato je treba to trditev zavrniti.

37 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da člen 1(1) poslovnika POI ne more upravičiti, da je bila iz postopka izključena ob koncu druge faze, saj je treba ta člen uporabiti ob upoštevanju točke 5.2.6 sklepa o osebju višjega vodstva.

38 Člen 1(1) poslovnika POI določa, da POI „oceni kandidate glede njihove sposobnosti za opravljanje nalog višjega vodstva“. To merilo za izbor je navedeno tudi v obvestilu o prostem delovnem mestu in v točki 5.2.6 sklepa o osebju višjega vodstva, ki določa, da druga faza vključuje zlasti razgovore, „ki so osredotočeni na vodstvene sposobnosti“, kot je bilo na to opozorjeno v točki 32 zgoraj.

39 Sposobnost kandidatov za opravljanje nalog višjega vodstva mora torej POI temeljito preučiti v drugi fazi in lahko v tej pozni fazi postopka upraviči izključitev kandidatov kljub kvalifikacijam, ki bi jih sicer lahko imeli.

40 V obravnavanem primeru ugotovitev POI ob koncu druge faze, da tožeča stranka nima „ustrezne mere sposobnosti in izkušenj za opravljanje te posebne funkcije višjega vodstva“, pomeni, da tožeča stranka ni imela zadostnih vodstvenih sposobnosti, ki so bile zahtevane za zadevno delovno mesto.

41 To, da tožeča stranka ob koncu druge faze ni bila izbrana glede na merilo iz člena 1(1) poslovnika POI, tako ni v nasprotju s točko 5.2.6 sklepa o osebju višjega vodstva.

42 Nazadnje, trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi ima POI možnost samovoljne izločitve kandidatov po navodilih vodje kabineta predsednice, niso utemeljene. Poleg tega je bila neizbira tožeče stranke ob koncu druge faze obrazložena z razlogi, navedenimi v točki 34 zgoraj. Zato je treba te trditve tožeče stranke zavrniti.

43 Na tretjem mestu, trditev o primerjalnem ocenjevanju kandidatov ni utemeljena. Ugotovitev, da tožeča stranka nima „ustrezne mere sposobnosti in izkušenj“, namreč ne more pomeniti, da je POI ocenil dosežke tožeče stranke glede na dosežke preostalih dveh kandidatov. Iz nje pa je razvidno, da po mnenju POI tožeča stranka ni imela zahtevane ravni sposobnosti, da bi jo predsednica sprejela na razgovoru, kot je razvidno iz točke 34 zgoraj.

44 Na četrtem mestu, ker tožeča stranka ni ustrezala zahtevani ravni sposobnosti za zadevno delovno mesto, je POI ni izbral v predizboru za razgovor s predsednico. Kot je razvidno iz točke 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva, je predsednica torej ni bila dolžna povabiti.

45 Na petem mestu, točka 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva predsednici priznava možnost, da pod določenimi pogoji povabi kandidate, ki jih je POI ob koncu druge faze izločil iz postopka, kadar se kandidati, ki jih je ta izbral, izkažejo za nezadovoljive.

46 Vendar, kot poudarja tožeča stranka, možnost, navedena v točki 45 zgoraj, ne pomeni pravice tožeče stranke, da jo predsednica sprejme na razgovor, ker je POI ob koncu druge faze ni izbral v predizboru.

47 Na šestem mestu, tožeča stranka v tožbi trdi, da „iz predhodno navedenih razlogov to, kar se je zgodilo, prav tako in vsekakor pomeni kršitev načela dobrega upravljanja“. Tožeča stranka se torej sklicuje na svoje trditve, v skladu s katerimi bi jo POI ob koncu druge faze moral izbrati, ne da bi svojo trditev dodatno utemeljila. Ker so bile te trditve že zavrnjene kot neutemeljene, brez drugega pojasnila ne morejo pripeljati do ugotovitve kršitve načela dobrega upravljanja.

48 Tožeča stranka v repliki poleg tega navaja, da „jo skrbi očiten neobstoj dobrega upravljanja v zvezi z dokumenti in elementi, ki sestavljajo spis, v različnih fazah postopka“. Trdi, da mora imeti POI v drugi fazi na voljo predizbirno poročilo. Med drugim tudi navaja, da bi morala predsednica prejeti vse dokumente v zvezi z njo. Komisija pa naj ne bi dokazala, da so bili ti dokumenti dejansko poslani.

49 Vendar take argumentacije ni v tožbi, zlasti ne v utemeljitev zatrjevane kršitve načela dobrega upravljanja.

50 Tožeča stranka namreč v tožbi trdi le, da domnevno nepopoln spis, ki ga je POI poslal predsednici, tej ni omogočil, da bi „resno“ presodila možnost, da tožečo stranko povabi na razgovor kljub temu, da jo je POI izločil iz postopka. Predsednica naj torej ne bi bila v položaju, da bi uporabila možnost, navedeno v točki 45 zgoraj.

51 Zato tožeča stranka te argumentacije v dokaz obstoja kršitve načela dobrega upravljanja, na katero se sklicuje ločeno, ni razvila.

52 Glede na ustaljeno sodno prakso pa mora v skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, tega statuta uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, in členom 76(d) Poslovnika Splošnega sodišča tožba vsebovati predmet spora, navajane razloge in trditve ter povzetek navedenih razlogov. Ti elementi morajo biti dovolj jasni in natančni, da toženi stranki omogočijo pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa, da odloči o tožbi, po potrebi brez dodatnih podatkov. Da bi se zagotovila pravna varnost in učinkovito izvajanje sodne oblasti, je za dopustnost tožbe potrebno, da so bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, koherentno in razumljivo razvidni iz besedila same tožbe (glej sklep z dne 17. novembra 2020, González Calvet/EOR, T-257/20, neobjavljen, EU:T:2020:541, točka 9 in navedena sodna praksa).

53 Ker v tožbi niso navedeni razlogi, iz katerih naj bi Komisija kršila načelo dobrega upravljanja, s trditvami, ki jih je tožeča stranka navedla v fazi replike, ni mogoče odpraviti pomanjkanje jasnosti tožbe.

54 Zato je treba ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 52 zgoraj, šesti očitek zavreči kot nedopusten.

55 Iz tega sledi, da je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: očitne napake pri presoji

56 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom po eni strani trdi, da je POI s tem, da je ni priporočil za razgovor s predsednico, medtem ko ni zanikal, da je bila ustrezno kvalificirana glede na merila, objavljena v obvestilu o prostem delovnem mestu, storil očitno napako pri presoji.

57 Tožeča stranka poudarja, da je ta očitna napaka pri presoji POI tesno povezana s kršitvijo, opisano v okviru prvega tožbenega razloga, vendar se hkrati od nje razlikuje. Ta napaka naj bi imela tako zanjo kot tudi za Komisijo ne le postopkovne, ampak tudi materialne posledice.

58 Po drugi strani, tožeča stranka trdi, da bi POI v primeru, da je po drugi fazi štel, da tožeča stranka ni ustrezno kvalificiran kandidat, storil očitno napako pri presoji v zvezi z njenimi kvalifikacijami in izkušnjami. Analize POI ob koncu prve faze naj ne bi bilo mogoče v drugi fazi ovreči niti na podlagi poročila iz ocenjevalnega centra, navedenega v točki 6 zgoraj, niti na podlagi poročila o razgovoru.

59 Tožeča stranka podredno meni, da bi morala biti, če se je za osebo A štelo, da je ustrezno kvalificiran kandidat, ne glede na ugotovitve POI tudi ona povabljena na razgovor s predsednico.

60 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

61 V zvezi s tem je iz sodne prakse je razvidno, da se lahko napaka šteje za očitno le, če jo je mogoče zlahka odkriti glede na merila, ki jih je zakonodajalec želel določiti za izvajanje pristojnosti za odločanje. Da bi se lahko ugotovilo, da je uprava storila očitno napako pri presoji dejanskega stanja, ki je taka, da upravičuje razglasitev ničnosti odločbe, morajo biti dokazi, ki jih mora predložiti tožeča stranka, zato zadostni, da je presojam uprave odvzeta verodostojnost. Povedano drugače, tožbeni razlog, ki se nanaša na očitno napako, je treba zavrniti, če je mogoče izpodbijano presojo kljub dokazom tožeče stranke šteti za resnično ali veljavno (sodba z dne 20. oktobra 2021, ZU/Komisija, T-671/18 in T-140/19, neobjavljena, EU:T:2021:715, točka 199).

62 Navesti je treba tudi, da ima predizbirna komisija, zlasti kadar je prosto delovno mesto zelo visoko, široko diskrecijsko pravico pri ocenjevanju dosežkov kandidatov za tako delovno mesto. Poleg tega so presoje, ki jih opravi predizbirna komisija pri ocenjevanju sposobnosti kandidatov, izraz vrednostne presoje uspešnosti vsakega kandidata na testu in spadajo v okvir zgoraj navedene diskrecijske pravice. Sodišče jih lahko preverja le v primeru očitne kršitve pravil, ki veljajo za delo komisije. Splošno sodišče namreč ne more s svojo presojo nadomestiti presoje komisije (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 21. decembra 2022, OM/Komisija, T-118/22, neobjavljena, EU:T:2022:849, točki 74 in 75).

63 Zato je treba očitni napaki pri presoji, ki ju zatrjuje tožeča stranka, preučiti ob upoštevanju zgoraj navedenih preudarkov.

64 Kar zadeva prvo zatrjevano očitno napako pri presoji, so se, kot je bilo navedeno v točkah 35 in 39 zgoraj, merila za izbor kandidatov v zaporednih fazah izbirnega postopka razvijala. Zato dejstvo, da je bila ocena dosežkov kandidata med prvo in drugo fazo natančneje opredeljena, samo po sebi ne pomeni očitne napake pri presoji, ampak odraža postopnost zahtev, določenih za zapolnitev zadevnega delovnega mesta. Argumentacijo tožeče stranke v zvezi s tem je treba zato zavrniti.

65 Tožeča stranka v zvezi z drugo zatrjevano očitno napako pri presoji v bistvu trdi, da je POI s tem, da je menil, da ni kvalificirana za delovno mesto in da se zato ne uvrsti na ožji seznam, ki se predloži predsednici, storil očitno napako pri presoji.

66 Tožeča stranka se v utemeljitev svoje trditve opira na svoje izkušnje, poklicne kvalifikacije, uspešen nastop pred predizbirno komisijo in POI v okviru prve faze ter na to, da je bila „odlično pripravljena in da je menila, da je zelo uspešno opravila razgovor“.

67 Vendar prepričanje tožeče stranke, da je pravilno odgovorila na vprašanja, postavljena na razgovoru, na eni strani in njene poklicne izkušnje, kot izhajajo iz njenega življenjepisa in motivacijskega pisma, na drugi strani ne morejo biti neizpodbitni dokazi o očitni napaki pri presoji predizbirne komisije niti ne morejo biti zavezujoči za to komisijo pri njenih presojah znanja in sposobnosti, ki jih je izkazala na ustnem razgovoru (glej po analogiji sodbo z dne 21. decembra 2022, OM/Komisija, T-118/22, neobjavljena, EU:T:2022:849, točka 78).

68 Poleg tega je lahko vloga posebnih izkušenj ali znanja na področju delovanja zadevnega direktorata manj odločilna od posedovanja splošnih lastnosti vodenja, analize in presoje na visoki ravni, saj je izkušnje in tehnično znanje vedno mogoče najti znotraj samega direktorata (sodba z dne 11. julija 2007, Konidaris/Komisija, T-93/03, EU:T:2007:209, točka 74). Prav tako lahko komisija pri merilih za presojo neke sposobnosti, in ne za preverjanje znanja, kandidata oceni tako ob upoštevanju odgovorov, ki jih je ta dal na vprašanja v zvezi z drugimi merili, kot tudi njegove osebnosti, ki je lahko razvidna iz njegovega odnosa med ustnim preizkusom (sodba z dne 8. julija 2010, Wybranowski/Komisija, F-17/08, EU:F:2010:83, točka 66).

69 V obravnavanem primeru, kot je navedeno v točki 34 zgoraj, je POI ob koncu druge faze sicer navedel prednosti tožeče stranke, vendar tudi nekatere vidike, ki jih je treba izboljšati, in nato ugotovil, da tožeča stranka nima sposobnosti, zahtevanih za zadevno delovno mesto.

70 Poleg tega dejstvo, da je bila tožeča stranka izbrana ob koncu prve faze, ne more pripeljati do ugotovitve očitne napake POI pri presoji, saj bi bil sicer drugi fazi odvzet polni učinek.

71 Zato elementi, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne zadostujejo za to, da bi bila presojam, ki jih je izvedel POI, odvzeta verodostojnost. Z njimi torej ni mogoče dokazati obstoja očitne napake pri presoji.

72 Tožeča stranka podredno meni, da bi jo bilo treba, če je bila oseba A šteta za „ustrezno kvalificiranega kandidata“ „glede na objavljena merila“, nujno uvrstiti v isto kategorijo in da če bi moral biti za naslednjo fazo postopka izbran en sam kandidat, bi to morala biti tožeča stranka. Tožeča stranka je na obravnavi pojasnila, da njen namen ni bil opraviti primerjalne ocene sebe in osebe A.

73 Ker tožeča stranka ne navaja natančno, kaj naj bi potrjevalo njeno stališče, je treba te trditve zavrniti.

74 Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: nezakonitost sklepa o politiki enakosti

75 Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom zatrjuje delno nezakonitost sklepa o politiki enakosti, na podlagi katerega je predsednica svojemu vodji kabineta zaupala nalogo izvedbe razgovora z osebo A ob koncu druge faze. Izpodbijana odločba, ki je bila sprejeta po tem razgovoru, naj bi bila torej nezakonita.

76 Najprej, možnost dati pooblastilo za izvedbo razgovora, do katerega pride po izvedbi druge faze, ki je priznana predsednici, naj bi bila v nasprotju s pravilom, da bi morala predsednica sama na razgovor sprejeti kandidate, ki jih je v predizboru izbral POI.

77 Dalje, ta možnost pooblastila naj ne bi bila povezana s ciljem, ki se dosega s sklepom o politiki enakosti.

78 Poleg tega naj bi predsednica možnost, da za izvedbo razgovorov pooblasti svojega vodjo kabineta, imela le v skrajnem primeru, če tega pooblastila ne morejo sprejeti drugi člani Komisije. Ne bi naj bilo upravičeno, da bi bila ta možnost pooblastila vodje kabineta dovoljena le predsednici, ne pa članom Komisije.

79 Poleg tega tožeča stranka trdi, da predsednica za izvedbo razgovorov ne more pooblastiti uradnika, ki nima političnih kvalifikacij ali legitimnosti.

80 Nazadnje, to pooblastilo predsednice – za katero naj bi bilo namenjeno, da se prednostno da drugim članom Komisije in zato, ker ga upravičujejo nujni službeni razlogi – naj bi se sistematično dajalo njeni vodji kabineta.

81 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

82 Komisija najprej meni, da so trditve tožeče stranke brezpredmetne, ker z izvedbo razgovora po drugi fazi s strani vodje kabineta predsednice ne bi nastali pravni učinki za tožečo stranko.

83 Dalje, Komisija prereka trditve tožeče stranke, v skladu s katerimi naj bi bil sklep o politiki enakosti nezakonit.

84 Nazadnje, Komisija vsekakor meni, da če bi bilo treba pooblastilo, dano na podlagi sklepa o politiki enakosti, šteti za nezakonito, izpodbijana odločba sama po sebi ne bi bila nezakonita, saj je bil v tem primeru organ za imenovanja njen kolegij. Tako predsednica kot tudi člani Komisije pa naj bi imeli na voljo vse upoštevne elemente za sprejetje samostojne in informirane odločitve.

85 Najprej je treba preučiti upoštevnost trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru tretjega tožbenega razloga, ki jih Komisija izpodbija, in nato presoditi njihovo utemeljenost.

– *Upoštevnost trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru tretjega tožbenega razloga*

86 Komisija trdi, da ker tožeča stranka ni bila povabljena na razgovor s predsednico, ta faza izbirnega postopka zanjo ni imela pravnih učinkov. Po mnenju Komisije je bil za sprejetje izpodbijane odločbe vsekakor pristojen le njen kolegij.

87 Tožeča stranka pa meni, da so nanjo vplivale vse faze postopka, v katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba, celo tiste, ki sledijo drugi fazi. Poleg tega je na obravnavi trdila, da ni mogoče izključiti, da bi predsednica, če bi sama opravila razgovor z osebo A, povabila tudi njo na podlagi točke 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva.

88 V zvezi s tem je treba navesti, da sklep o politiki enakosti določa, da „s kandidati, ki jih POI v predizboru izbere za delovno mesto generalnega direktorja ali delovno mesto višjega vodstva v eni od služb predsednice, izvede razgovor sama predsednica[in da] lahko predsednica v primerih, ustrezno utemeljenih z nujnimi službenimi razlogi, za to nalogo pooblasti druge člane Komisije ali svojega vodjo kabineta, preden svoj predlog za imenovanje predloži kolegiju“.

89 Postavlja se torej vprašanje, ali bi lahko to, da je razgovor z osebo A izvedel vodja kabineta predsednice, in ne predsednica sama, če se predpostavi, da je nezakonito, pripeljalo do razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe. V zvezi s tem je treba preveriti, ali je taka nezakonitost lahko povzročila škodo tožeči stranki.

90 Iz točke 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva izhaja, da lahko na podlagi rezultatov razgovorov, opravljenih s kandidatom oziroma s kandidati iz druge faze, matični komisar, v tem primeru predsednica, meni, da izbor, ki ga je opravil POI, ni zadovoljiv. V takem primeru se lahko, če je to ustrezno utemeljeno, v soglasju s članom Komisije za kadrovske in upravne zadeve, izvede razgovor s kandidati, ki jih POI ob koncu druge faze ni izbral.

91 V skladu s točko 5.2.8 sklepa o osebju višjega vodstva odločbo o imenovanju sprejme kolegij Komisije na podlagi obrazloženega mnenja POI in obrazloženega predloga člana Komisije za kadrovske in upravne zadeve, pripravljenega v soglasju s predsednico. Kadar gre za delovno mesto glavnega svetovalca, se zadnjenavedena odloči po razgovorih s kandidati iz druge faze na podlagi obrazloženega mnenja POI in po posvetovanju z zadevnim generalnim direktorjem. V isti točki je poleg tega določeno, da mora imeti matični komisar, v tem primeru predsednica, vodilno vlogo pri končni izbiri oseb, ki delajo neposredno zanj na ravni višjega vodstva.

92 V obravnavani zadevi je za tožečo stranko, ko je bila oseba A sprejeta na razgovor, še vedno obstajala možnost sprejetja na razgovor, saj je predsednica še vedno imela možnost, da jo povabi, če po razgovoru osebe A z njenim vodjo kabineta ne bi bila zadovoljna s kandidaturo osebe A. Način izvedbe tega razgovora in torej identiteta osebe, ki ga je vodila, pa sta lahko vplivala na njegov izid in končno na odločitev predsednice, ali bo povabila tožečo stranko.

93 Poleg tega, čeprav je bila zadevna končna odločba o imenovanju v izključni pristojnosti kolegija Komisije, je treba opozoriti, da je v skladu s točko 5.2.8 sklepa o osebju višjega vodstva, kot je bilo opozorjeno v točki 91 zgoraj, vloga predsednice pred tem imenovanjem še vedno odločilna.

94 Iz zgoraj navedenih elementov izhaja, da je to, da je razgovor z osebo A vodil vodja kabineta predsednice, in ne predsednica sama, lahko škodilo tožeči stranki z vplivanjem na njen pravni položaj, tako da nezakonitost, ki bi vplivala na tako vodenje razgovora, lahko povzroči razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe.

95 Trditev Komisije, da je tretji pritožbeni razlog brezpredmeten, je treba torej zavrniti.

– *Nezakonitost sklepa o politiki enakosti*

96 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da je pooblastilo, določeno s sklepom o politiki enakosti, v nasprotju s splošnim pravilom, da morajo kandidati opraviti razgovor s predsednico.

97 V zvezi s tem je treba navesti, da točka 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva določa, da mora kandidate za delovno mesto, kot je to v obravnavani zadevi, če jih po drugi fazi izbere POI, na razgovor sprejeti matični komisar, v tem primeru predsednica.

98 Za možnost, da se za razgovor, do katerega pride po izvedbi druge faze, pooblasti vodja kabineta, ki je določena s sklepom o politiki enakosti, se zahteva, da omogoča „zagotavljanje nemotenosti in hitrosti postopkov“, kadar je to upravičeno „iz nujnih službenih razlogov“.

99 Ker je namen te možnosti pooblastila, da se v ustrezno utemeljenih primerih odstopa od postopka iz točke 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva, se z njo ne postavlja pod vprašaj načelna pristojnost predsednice.

100 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da možnost pooblastila, priznana predsednici, nikakor ni povezana s ciljem, ki se dosega s sklepom o politiki enakosti.

101 Vendar tožeča stranka ne pojasnjuje, kako bi ta neobstoj povezave lahko vplival na zakonitost sklepa o politiki enakosti.

102 Na tretjem mestu, tožeča stranka meni, da bi morala imeti predsednica možnost, da za razgovor, do katerega pride po izvedbi druge faze, pooblasti svojega vodjo kabineta le, če za to ne bi bilo mogoče prednostno pooblastiti enega od članov Komisije.

103 V zvezi s tem sklep o politiki enakosti, ki je bil sprejet leta 2020 in ki posebej ureja pooblastila, ki jih da predsednica, odstopa od točke 5.2.7 sklepa o osebju višjega vodstva, kakor je bil spremenjen leta 2007.

104 Sklep o politiki enakosti, sprejet leta 2020, v nasprotju s sklepom o osebju višjega vodstva, kakor je bil spremenjen leta 2007, določa, da lahko predsednica brez razlike in prednostnega vrstnega reda pooblasti svojega vodjo kabineta, kot bi pooblastila člana Komisije.

105 Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da bi morala za predsednico veljati enaka pravila za dajanje pooblastila kot veljajo za člane Komisije, za katere je možnost pooblastila določena le v korist drugih članov Komisije, ne pa tudi v korist njihovega vodje kabineta.

106 Na četrtem mestu, tožeča stranka meni, da vodja kabineta predsednice, ker nima politične legitimnosti, ni upravičen na razgovor sprejeti kandidate za delovno mesto glavnega svetovalca.

107 Vendar se tožeča stranka ne sklicuje na pravilo, ki bi nasprotovalo temu, da uradnik, imenovan za vodjo kabineta predsednice, občasno opravi razgovore s kandidati za delovno mesto glavnega svetovalca. Poleg tega je treba poudariti, da je vodja kabineta tesen sodelavec predsednice, s katerim je ta v razmerju tesnega zaupanja. To trditev je treba zato zavrniti.

108 Nazadnje, tožeča stranka navaja, da predsednica svojega vodjo kabineta pooblašča sistematično.

109 Ta trditev, ki se nanaša na način uporabe sklepa o politiki enakosti, ne omogoča, da bi se ugotovila nezakonitost tega sklepa. Treba jo je torej zavrniti, ker se nanaša na zakonitost sklepa o politiki enakosti.

110 Glede na navedeno je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: nezakonitost pooblastila, ki ga je dala predsednica

111 Tožeča stranka s četrtim tožbenim razlogom izpodbija zakonitost pooblastila, ki ga je predsednica dala svojemu vodji kabineta za razgovor z osebo A, glede na pogoje za pooblastilo, določene v sklepu o politiki enakosti. Meni, da je bil glede na te pogoje razgovor z osebo A, ki ga je opravil vodja kabineta predsednice, nepravilen, pri čemer je ta nepravilnost vplivala na celoten postopek in zato na zakonitost izpodbijane odločbe.

112 Ta pooblastitev vodje kabineta predsednice za razgovor ob koncu druge faze naj namreč ne bi bila utemeljena z nujnimi službenimi razlogi. Ker je do te pooblastitve prišlo ustno, naj njena utemeljitev ne bi bila znana. Poleg tega naj v nasprotju z načelom pravne varnost ne bi bila zadostno objavljena.

113 Prav tako naj bi sklep o politiki enakosti predsednici omogočal, da tako pooblasti svojega vodjo kabineta le, če ne bi mogla prednostno pooblastiti članov Komisije.

114 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

115 Komisija najprej meni, da so trditve tožeče stranke brezpredmetne, ker z izvedbo razgovora po drugi fazi s strani vodje kabineta predsednice ne bi nastali pravni učinki za tožečo stranko.

116 Komisija poleg tega meni, da sklep o politiki enakosti ne zahteva, da predsednica svojega vodjo kabineta pooblasti pisno, pri čemer bi lahko taka zahteva v nasprotnem primeru povzročala pretirana upravna bremena za predsednico.

– *Upoštevnost trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru četrtega tožbenega razloga*

117 Komisija izpodbija upoštevnost četrtega tožbenega razloga, ker naj faza izbirnega postopka z razgovorom s predsednico, ker tožeča stranka na ta razgovor ni bila povabljena, nanjo pravno ne bi vplivala. Poleg tega je bil izključno kolegij Komisije pristojen za sprejetje izpodbijane odločbe.

118 Iz razlogov, ki so že bili navedeni v točkah od 88 do 94 zgoraj, je treba tako argumentacijo zavrniti.

– *Nezakonitost pooblastila, ki ga je dala predsednica*

119 Tožeča stranka trdi, da predsedničino pooblastilo njenega vodje kabineta za izvedbo razgovora ni bilo utemeljeno z nujnimi službenimi razlogi, neobstoj zapisa pa pri tem ne omogoča presoje obstoja takih razlogov.

120 V zvezi s tem je treba po eni strani ugotoviti, da v besedilu sklepa o politiki enakosti predsednici ni naloženo, da mora, kadar želi za razgovor pooblastiti svojega vodjo kabineta, to storiti pisno.

121 Po drugi strani sklep o politiki enakosti utemeljuje možnost, da predsednica pooblastilo da glede na potrebo po „racionalizaciji nekaterih vidikov postopka izbire članov višjega vodstva, da se zagotovita nemotenost in hitrost postopkov“. Ta zahteva po hitrosti je navedena tudi v smernicah za postopke zaposlovanja visokih uradnikov, v katerih je v točki 5.2 pojasnjeno, da si morajo „[k]abineti […] prizadevati, da nemudoma organizirajo razgovore s predizbranimi kandidati[in da je treba] razgovore […] opraviti v enem mesecu po tem, ko sekretariat POI predloži dokumentacijo“. Iz tega sledi, kot poudarja Komisija, da bi lahko bila sistematična zahteva po pisnem pooblastilu v nasprotju s ciljem nemotenosti in hitrosti, ki se dosega s sklepom o politiki enakosti.

122 Vendar ima predsednica, kot je bilo opozorjeno v točki 91 zgoraj, odločilno vlogo v okviru izbirnega postopka za delovna mesta višjega vodstva, kot je v obravnavani zadevi. V tem smislu sklep o politiki enakosti določa, da „s kandidati, ki jih POI izbere za […] delovno mesto višjega vodstva v eni od služb predsednice, razgovor izvede predsednica sama“. Sklep o politiki enakosti tako načeloma določa posebno prerogativo predsednice za izbiro visokih uradnikov, ki delajo pod njenim vodstvom, da z njimi vzpostavi delovno razmerje, ki temelji na zaupanju, ob upoštevanju visoke ravni odgovornosti, ki jo morajo nositi.

123 S tega vidika je v sklepu o politiki enakosti pooblastilo, ki ga da predsednica, pogojeno z obstojem „primerov, ustrezno utemeljenih z nujnimi službenimi razlogi“. Takega pooblastila torej ni mogoče dati, ne da bi bil ta pogoj izpolnjen.

124 Ker pa je v obravnavanem primeru predsednica, kot trdi Komisija, svojega vodjo kabineta za razgovor z osebo A pooblastila, ne da bi bilo to pooblastilo dano pisno ali da bi bilo drugače dokumentirano, Splošno sodišče na podlagi elementov v spisu ne more preveriti obstoja in utemeljenosti elementov, ki so zajeti z „nujnimi službenimi razlogi“, s katerimi je bilo navedeno pooblastilo „ustrezno utemeljeno“. Poleg tega tudi Komisija, ko ji je Splošno sodišče v zvezi s tem postavilo vprašanje na obravnavi, ni navedla posebnih razlogov, zaradi katerih je predsednica svojega vodjo kabineta pooblastila za razgovor z osebo A.

125 Komisija namreč ni podala natančnih navedb v zvezi z nujnimi službenimi razlogi, ki so predsednici preprečevali, da bi osebo A sprejela na razgovor v mesecu po tem, ko je sekretariat POI predložil prijavno dokumentacijo te osebe, v skladu s točko 5.2 smernic za postopke zaposlovanja visokih uradnikov, navedeno v točki 121 zgoraj.

126 Ker Komisija ni utemeljila, da je predsedničino pooblastilo njenega vodje kabineta za razgovor temeljilo na „nujnih službenih razlogih“, je treba ugotoviti, da so bili s tem pooblastilom kršeni pogoji, določeni v odločbi o politiki enakosti.

127 V zvezi z vprašanjem, ali taka kršitev sklepa o politiki enakosti lahko povzroči razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, je treba opozoriti, da je bila s sodno prakso na nasprotni strani široke diskrecijske pravice, ki je organu za imenovanja priznana v okviru postopka zaposlovanja na prosto delovno mesto z zelo visokim razredom, priznana obveznost organa, ki ima to pravico, da spoštuje jamstva, ki jih zagotavlja pravni red Unije v upravnih postopkih in med njimi obveznost skrbne in nepristranske preučitve vseh upoštevnih elementov obravnavanega primera. To pravico je treba torej izvajati ob čim popolnejšem upoštevanju vseh upoštevnih predpisov, in sicer ne samo obvestila o prostem delovnem mestu, ampak tudi morebitnih postopkovnih pravil, ki jih je organ določil za izvajanje svoje diskrecijske pravice. Nespoštovanje postopkovnih pravil

v zvezi s sprejetjem akta, ki jih določi sama pristojna institucija, pomeni bistveno kršitev postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2007, Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, točki 61 in 62 ter navedena sodna praksa).

128 Poleg tega mora Sodišče, če ob preizkusu zadevnega akta ugotovi, da ta ni bil pravilno sprejet, izpeljati posledice iz bistvene kršitve postopka in zato akt, pri katerem je taka kršitev podana, razglasiti za ničen (sodba z dne 30. maja 2024, Vialto Consulting/Komisija, C-130/23 P, EU:C:2024:439, točka 55). Prav tako kršitev bistvenih postopkovnih določb, ki so ključne za pravno varnost, povzroči razglasitev ničnosti akta, na katerega se nanaša taka kršitev, ne da bi bilo treba dokazati obstoj škode (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2007, Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, točka 76 in navedena sodna praksa).

129 V obravnavanem primeru je sklep o politiki enakosti del postopkovnih pravil, ki jih je morala Komisija upoštevati pri vodenju zadevnega postopka zaposlovanja.

130 Poleg tega, kot je bilo navedeno v točkah od 92 do 94 zgoraj, na vsebino priporočila predsednice in s tem na končno odločbo kolegija Komisije o imenovanju nujno vplivajo rezultati razgovorov, opravljenih po drugi fazi.

131 Iz tega sledi, da kršitev sklepa o politiki enakosti pomeni bistveno kršitev postopka, ki povzroči razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe.

132 Zato je treba četrti tožbeni razlog sprejeti in izpodbijano odločbo razglasiti za nično, ne da bi bilo treba odločiti o predlogih za sprejetje ukrepov procesnega vodstva, ki jih je podala tožeča stranka.

Predlog za plačilo odškodnine

133 Tožeča stranka predlaga plačilo 100.000 EUR iz naslova nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela. S tem zneskom naj bi bilo upoštevano to, da naj bi bil postopek zaposlovanja izkrivljen, da naj bi Komisija zavrnila odpraviti zatrjevane pomanjkljivosti navedenega postopka in da naj bi ta postopek resno škodoval poklicnemu ugledu tožeče stranke.

134 Tožeča stranka trdi tudi, da bi, če bi bila imenovana na mesto glavnega pravnega svetovalca, od 1. februarja 2023 prejemala višjo plačo.

135 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

136 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti za odgovornost Unije izpolnjenih več pogojev, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita instituciji, resničnost škode ter vzročna zveza med ravnanjem in zatrjevano škodo. Ti trije pogoji so kumulativni, kar pomeni, da če eden od njih ni izpolnjen, odgovornosti Unije ni mogoče ugotoviti (glej sodbo z dne 25. junija 2020, XH/Komisija, T-511/18, EU:T:2020:291, točka 161 in navedena sodna praksa).

137 Ker je bilo v tej sodbi ugotovljeno, da je izpodbijana odločba nezakonita, je prvi od pogojev, navedenih v točki 136 zgoraj, v obravnavani zadevi izpolnjen.

138 V zvezi z drugim pogojem, navedenim v točki 136 zgoraj, je treba razlikovati med nepremoženjsko in premoženjsko škodo.

139 V zvezi z nepremoženjsko škodo, ki jo zatrjuje tožeča stranka, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se – kadar predlogi za plačilo odškodnine temeljijo na nezakonitosti akta, ki je bil razglašen za ničen, kar je podano v obravnavanem primeru – razglasitev ničnosti, ki jo izreče Splošno sodišče, šteje za primerno in načeloma zadostno odškodnino za kakršno koli nepremoženjsko škodo, ki bi jo lahko utrpela tožeča stranka, razen če tožeča stranka dokaže, da je utrpela nepremoženjsko škodo, ki je s to razglasitvijo ničnosti ni mogoče v celoti povrniti. Tako je bilo razsojeno, da razglasitev ničnosti akta, če ji je odvzet polni učinek, sama po sebi ne more pomeniti ustreznega in zadostnega povračila nepremoženjske škode, povzročene z aktom, ki je bil razglašen za ničen (glej sodbo z dne 14. december 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, točki 108 in 109 ter navedena sodna praksa).

140 V obravnavani zadevi tožeča stranka ni dokazala, da je utrpela nepremoženjsko škodo, ki je ni mogoče v celoti povrniti z razglasitvijo ničnosti izpodbijane odločbe.

141 Natančneje, nasprotno od trditev tožeče stranke ni dokazano, da bo oseba A po razglasitvi ničnosti izpodbijane odločbe nujno ponovno izbrana.

142 Predlog tožeče stranke za plačilo odškodnine za nepremoženjsko škodo je treba torej zavrniti kot neutemeljen.

143 V zvezi z zatrjevano premoženjsko škodo je treba za tožečo stranko šteti, da v bistvu predlaga plačilo odškodnine za izgubo priložnosti zaposlitve na zadevno delovno mesto.

144 V skladu s sodno prakso izguba priložnosti predstavlja – pod pogojem, da je dovolj utemeljena – premoženjsko škodo, ki jo je treba povrniti (glej v tem smislu sodbo z dne 10. novembra 2010, UUNT/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, točka 104).

145 Tožeča stranka trdi, da bi bila, če bi bila izbrana za zadevno delovno mesto, imenovana v razred AD 15, medtem ko je bila v razredu AD 14, stopnja 2. Utrpela naj bi torej škodo, ki ustreza razliki med osnovnimi plačami teh dveh razredov od datuma začetka veljavnosti izpodbijane odločbe.

146 Vendar tožeča stranka take trditve, ki jo poleg tega Komisija prereka, ni utemeljila. Tako ni dokazano, da bi bila tožeča stranka na zadevnem delovnem mestu zaposlena v razred AD 15, in ne v razred AD 14. Tožeča stranka tako ni predložila dokaza o obstoju dejanske in gotove škode.

147 Poleg tega mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso izguba priložnosti, da jo je mogoče ugotoviti in da bi lahko bila predmet povrnitve, dejanska in dokončna (glej sodbo z dne 14. december 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, točka 83 in navedena sodna praksa). V zvezi s tem je treba navesti, da čeprav bi predsednica, če razgovor z osebo A ne bi bil ocenjen kot zadovoljiv, lahko povabila tožečo stranko, bi lahko povabila tudi drugega kandidata, ki ga POI ob koncu druge faze ni izbral. Dejanskosti izgube priložnosti, ki jo zatrjuje tožeča stranka, torej v obravnavanem primeru ni mogoče ugotoviti.

148 Predlog za plačilo odškodnine za premoženjsko škodo je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

149 Iz navedenega izhaja, da je treba predlog za plačilo odškodnine zavrniti.

Stroški

150 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

151 Ker Komisija v bistvenem ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožeče stranke naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Odločba Evropske komisije z dne 25. januarja 2023 o imenovanju glavnega pravnega svetovalca ekipe pravne službe Komisije za trgovinsko politiko in Svetovno trgovinsko organizacijo se razglasi za nično.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Komisija nosi svoje stroške in stroške Jamesa Fletta.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 23. julija 2025.

Podpisi